

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceang Simbahang Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Tatlumpu

Jeff Pippenger

2026-01-16

Bilang Tatlumpu

Ang mga Mesianikong katuparan sa aklat ni Mateo ay kinabibilangan ng palatandaan ng panahon ng kawakasan, ng palatandaan ng pagpormalisa ng mensahe, at ng dalawang saksi para sa palatandaan ng 9/11—ang isa ay saksi ng panloob na mensahe sa Laodicea at ang isa pa ng panlabas na mensahe ng terorismo ng Islam. Makatuwiran na ang palatandaan ng 9/11 ay kinakatawan ng dalawa sa labindalawang Mesianikong katuparan sa aklat ni Mateo, sapagkat ang 9/11 ay kinabibilangan ng mensahe ng ikalawang anghel, kung saan laging may pagdodoble. Ang kamatayan noong Hulyo 18, 2020, ang ikalimang palatandaang ating tinalakay; sumunod, ang tinig sa ilang noong Hulyo 2023 ay ang ikaanim, at ang muling pagkabuhay noong 2024 ay ang ikapito. Ang ikawalong Mesianikong katuparan ay ang Sigaw sa Hatinggabi.

Ang Ikawalong Mesianikong Palatandaan sa Landas ay ang Sigaw sa Hatinggabi.

Nangyari ang lahat ng ito upang matupad ang sinalita sa pamamagitan ng propeta, na nagsasabi, Sabihin ninyo sa anak na babae ng Sion, Narito, ang iyong Hari ay dumarating sa iyo, na maamo, at nakasakay sa isang asno, at sa isang batang asno, ang anak ng asno. Mateo 21:4, 5.

Prediksiyon

Magalak kang lubos, O anak na babae ng Sion; humiyaw ka, O anak na babae ng Jerusalem: narito, ang iyong Hari ay pumaparito sa iyo; siya’y matuwid at taglay ang kaligtasan; mapagpakumbaba, at nakasakay sa isang asno, sa isang batang asno, anak ng asno. Zacarias 9:9.

Limandaang taon bago nito, ipinahayag ng Panginoon sa pamamagitan ng propetang Zacarias, “Magalak kang lubha, O anak na babae ng Sion; humiyaw ka, O anak na babae ng Jerusalem. Narito, ang iyong Hari ay dumarating sa iyo. Siya ay matuwid, at may kaligtasan; mapagpakumbaba, at nakasakay sa isang asno, at sa isang batang asno na anak ng asno.” [Zacarias 9:9.] Kung napagtanto sana ng mga alagad na si Cristo ay paroroon sa paghatol at sa kamatayan, hindi sana nila natupad ang hulang ito.

Sa gayunding paraan, tinupad ni Miller at ng kaniyang mga kasamahan ang propesiya, at ipinahayag ang isang mensaheng noon pa man ay inihula ng inspirasyon na ibibigay sa sanlibutan, ngunit hindi na sana nila naipahayag iyon kung lubos nilang naunawaan ang mga propesiyang nagtutukoy sa kanilang pagkabigo, at naglalahad ng isa pang mensahe na ipangangaral sa lahat ng mga bansa bago dumating ang Panginoon. Ang una at ikalawang

mensahe ng mga anghel ay ibinigay sa tamang panahon, at natupad ang gawaing nilayon ng Diyos na matupad sa pamamagitan nila. *The Great Controversy*, 405.

Ang hindi pagkakaunawa sa propetikong Salita ng Diyos ay may kaugnayan sa kasaysayan ng matagumpay na pagpasok ni Cristo, at gayundin sa kasaysayang kaparalelo ng pagpapahayag ng mensahe ng "Sigaw sa Hatinggabi" noong 1844. Ang isandaan at apatnapu't apat na libo ay kinakailangang maunawaan ang "mga hulang nagtuturo sa kanilang pagkabigo." Si Juan, sa Apocalipsis kabanata sampu, ay pinaunang sinabihan na ang mensahe ng munting aklat, na magiging matamis sa kaniyang bibig, ay magiging mapait.

Wala tayong dapat ikatakot sa hinaharap, maliban kung ating kalilimutan ang paraan ng pamamatnubay ng Panginoon sa atin, at ang Kanyang pagtuturo sa ating nakaraang kasaysayan. *Life Sketches*, 196.

Ang "pangunguna ng Panginoon" sa nakaraan ay inilalarawan, kabilang sa iba pang mga gawa ng Kanyang probidensiya, bilang ang Kanyang kamay na tumatakip sa isang pagkakamali sa mga bilang, sapagkat hindi pinakamainam para sa mga Millerita na maunawaan nang pauna ang kanilang pagkabigo, gaya rin namang hindi iyon pinakamainam para sa mga alagad na maunawaan ang lahat ng elemento ng kanilang pagkabigo sa krus. Ngunit ang kasaysayan ng pagpapahayag ng Sigaw sa Hatinggabi ay kinikilala bilang ang mismong liwanag na umaakay tungo sa langit, at ito'y binanggit sa pinakaunang pangitain ni Ellen White. Ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay nararapat na maunawaan ang mga pagkabigo ng mga alagad at ng mga Millerita. Ang pagtanggap sa liwanag na iyon ay ang pagkahulog mula sa landas.

Mayroon silang isang maningning na tanglaw na inilagay sa kanilang likuran sa pasimula ng landas, na sinabi sa akin ng isang anghel na iyon ang 'sigaw sa hatinggabi.' Ang tanglaw na ito ay nagliwanag sa kahabaan ng landas at nagbigay-liwanag sa kanilang mga paa, upang sila'y huwag matisod.

Kung itinuon nila ang kanilang mga mata kay Jesus, na nasa mismong unahan nila at umaakay sa kanila patungo sa lungsod, sila'y ligtas. Ngunit hindi naglaon, ang ilan ay nanghina at nagsabing napakalayo pa ng lungsod, at inaasahan nilang nakapasok na sana sila roon noon pa. Kung magkagayon, pinalalakas sila ni Jesus sa pamamagitan ng pagtaas ng Kaniyang maluwalhating kanang bisig, at mula sa Kaniyang bisig ay lumabas ang isang liwanag na kumalat sa ibabaw ng pangkat ng mga Adventista, at sila'y sumigaw, 'Aleluya!' Ang iba nama'y padalus-dalos na itinatwa ang liwanag na nasa likuran nila, at nagsabing hindi ang Diyos ang umakay sa kanila hanggang sa ganitong kalayo. Namatay ang liwanag sa likuran nila, iniwan ang kanilang mga paa sa ganap na kadiliman, at sila'y natisod at nawalan ng tanaw sa palatandaan at kay Jesus, at nahulog mula sa landas pababa sa madilim at masamang sanlibutan sa ibaba.

Ang ikawalong palatandaan sa landas ay ang Sigaw sa Hatinggabi, na nalarawan sa matagumpay na pagpasok ni Cristo sa Jerusalem.

Ang sigaw sa hatinggabi ay hindi gaanong naisulong sa pamamagitan ng pangangatwiran, bagaman ang patunay mula sa Kasulatan ay malinaw at mapagpasya. May kasama itong isang

nagtutulak na kapangyarihang umaantig sa kaluluwa. Walang pag-aalinlangan, walang pagtatanong. Nang maganap ang matagumpay na pagpasok ni Cristo sa Jerusalem, ang mga taong nagkatipon mula sa lahat ng panig ng lupain upang ipangilin ang pista ay nagdagsaan sa Bundok ng mga Olibo, at nang sumapi sila sa pulutong na naghatid kay Jesus, napukaw sila ng diwa ng sandaling iyon at tumulong na palakasin ang sigaw, ‘Mapalad ang dumarating sa pangalan ng Panginoon!’ [Mateo 21:9.] Sa gayunding paraan, ang mga di-sumasampalataya na nagdagsaan sa mga pagtitipon ng mga Adventista—ang ilan dahil sa kuryosidad, ang ilan upang mang-uyam lamang—ay nakadama ng kapangyarihang mapanghikayat na kaakibat ng mensaheng, ‘Narito, dumarating ang Kasintahang Lalaki!’ Espiritu ng Propesiya, tomo 4, 250, 251.

Ang pagiging isang matalinong dalaga sa mga huling araw, ayon sa pangangailangang propetiko, ay nangangailangan na ang mga matatalinong dalagang iyon ay magdanas ng isang pagkabigo, na siya namang magpapasimula ng panahon ng pagkaantala ng talinghaga. Kung wala ang karanasan sa panahon ng pagkaantala, hindi ka isang matalinong dalaga ni isang mangmang na dalaga.

Ang talinghaga ng sampung dalaga sa Mateo 25 ay naglalarawan din ng karanasan ng sambayanang Adventista. *The Great Controversy*, 393.

Sa anu’t anuman, ang mga matatalinong birhen sa mga huling araw ay kinakailangang dumanas ng isang pagkadismayang kaparis ng naganap noong Abril 19, 1844, sapagkat ang karanasan ng talinghaga ay ang karanasan ng isandaan at apatnapu’t apat na libo, na tinukoy ni Juan sa Apocalipsis bilang mga birhen.

Sila yaong mga hindi nadungisan sa mga babae; sapagkat sila ay mga birhen. Sila yaong sumusunod sa Kordero saanman siya pumaroon. Sila ang mga tinubos mula sa gitna ng mga tao, bilang mga unang bunga sa Diyos at sa Kordero. Pahayag 14:4.

Ilan sa mga talinghaga ni Cristo ang tuwiran at tiyak na tinukoy na natutupad hanggang sa mismong titik? Bawat talinghaga ay matutupad hanggang sa mismong titik, ngunit ang talinghaga ng sampung dalaga ay tahasang inilatag bilang natupad na sa nakaraan at matutupad pa sa hinaharap “hanggang sa mismong titik.” Ikinumpara ito sa ikatlong anghel na nararapat manatiling kasalukuyang katotohanan mula 1844 pasulong hanggang sa pagtindig ni Miguel at sa pagsasara ng panahong palugit ng sangkatauhan.

“Madalas na itinuturo sa akin ang talinghaga ng sampung dalaga, na lima sa kanila ay matatalino, at lima ay mga mangmang. Ang talinghagang ito ay natupad na at matutupad pa sa bawat titik, sapagkat mayroon itong natatanging paglalapat sa panahong ito; at, gaya ng mensahe ng ikatlong anghel, ay natupad na at patuloy na magiging kasalukuyang katotohanan hanggang sa katapusan ng panahon.” *Review and Herald*, Agosto 19, 1890.

Hanggang sa katapusan ng panahon, ang talinghaga ng sampung dalaga ay kasalukuyang katotohanan, at ang Sigaw sa Hatinggabi ay muling maisasakatuparan ayon sa mismong titik.

May isang sanlibutang nakalugmok sa kasamaan, sa panlilinlang at maling akala, sa mismong lilim ng kamatayan—natutulog, natutulog. Sino ang nagdaramdam ng paghihirap ng kaluluwa upang sila’y pukawin? Anong tinig ang makaaabot sa kanila? Ang aking isipan ay dinala sa

hinaharap, kung kailan ibibigay ang hudyat. “Narito, ang kasintahang lalaki ay dumarating; magsilabas kayo upang salubungin siya.” Ngunit ang ilan ay magpapaliban sa pagkuha ng langis upang punuan muli ang kanilang mga ilawan, at huli na nilang matutuklasan na ang pagkatao, na kinakatawan ng langis, ay hindi naisasalin. *Review and Herald*, Pebrero 11, 1896.

Ang Sigaw sa Hatinggabi ang susunod na palatandaan sa abot-tanaw ng kilusan ng isandaan at apatnapu't apat na libo. Ang palatandaang iyon ay sinasamahan ng pag-uusig na nagsisimula laban sa mga tapat, na nauuna sa batas sa Linggo. Ang pag-uusig na iyon ay panlabas at panloob, at ang panloob na pag-uusig ay kinapapalooban ng dalawang bukod na sagisag. Ang isa sa mga sagisag na iyon ay si Judas, ang isa pa ay ang Sanedrin.

Ang Ikasiyam na Mesiyantikong Palatandaan ay ang Pagkakanulo sa halagang tatlumpung piraso ng pilak.

Nang magkagayo'y naganap ang sinalita sa pamamagitan ng propetang Jeremias, na nagsasabi, At kinuha nila ang tatlumpung pirasong pilak, ang halagang ipinahalaga sa kaniya, na siyang ipinahalaga ng mga anak ni Israel; At ibinigay nila yaon sa bukid ng magpapalayok, ayon sa ipinag-utos sa akin ng Panginoon. Mateo 27:9, 10.

Prediksiyon

At sinabi ko sa kanila, Kung inaakala ninyong mabuti, ibigay ninyo sa akin ang aking kabayaran; at kung hindi, huwag ninyo. Kaya't tinimbang nila, bilang aking kabayaran, ang tatlumpung pirasong pilak. At sinabi ng Panginoon sa akin, Ihagis mo iyon sa magpapalayok: isang mabuting halaga na itinakda nila sa akin. At kinuha ko ang tatlumpung pirasong pilak, at inihagis ko iyon sa magpapalayok sa bahay ng Panginoon. Zacarias 11:12, 13.

Ang pagtataksil ni Judas ay kumakatawan sa pagtataksil ng mga huwad na saserdote, sapagkat ang bilang na tatlumpu ay kumakatawan sa edad ng mga saserdote. Ang mga saserdote, na sila ring mga Levita, ay dinadalisyay ng Sugo ng Tipan tulad ng ginto at pilak. Ang tatlumpung pirasong pilak ni Judas ay kumakatawan sa pagpupurga sa mga huwad na saserdote sa batas ng Linggo; bagaman si Judas ay namatay bago pa ang krusipiksiyon, iyon pa rin ang iisang araw. Si Judas ay hindi sagisag ng Sanedrin; siya ay sagisag ng isang inaakalang kabilang sa mga alagad ni Cristo.

Bilang isang alagad ni Cristo, ikaw ay naging alagad ng pagpapahid kay Jesus. Ang pagpapahid sa Kanyang bautismo ay nagbago ng pangalan ni Jesus upang maging “Jesucristo,” sapagkat ang “Cristo” ay nangangahulugang “ang Pinahiran.” Nagbago nga ang Kanyang pangalan, sapagkat noon Siya'y magpapatibay ng tipan sa marami sa loob ng isang sanlinggo, at ang pangunahing sagisag ng ugnayang tipan ay ang pagbabago ng pangalan. Si Jesus ay pinahiran ng kapangyarihan sa Kanyang bautismo. Ang maging alagad ni Cristo ay nangangahulugang ikaw ay alagad ng Kanyang bautismo. Sa Kanyang bautismo Siya pinahiran ng kapangyarihan. Ang pahayag ni Pedro sa Mateo 16:18 ay kilala sa daigdig ng teolohiyang Kristiyano bilang ang “Christian Confession.” Isa ito sa mga dakilang paksa ng pagtalakay sa hanay ng mga teologo at mga iskolar. Sa pangkalahatan, ang isang pagtalakay ng mga teologo at mga iskolar ay tumutukoy sa isang bagay na walang, o marahil bahagyang, kahalagahan, ngunit nananatili ang punto na nauunawaan ng

Kristiyanismo na nang pinahiran si Jesus, saka Siya naging ang Mesiyas.

Sinabi niya sa kanila, Ngunit kayo, sino ako ayon sa inyo? At sumagot si Simon Pedro at nagsabi, Ikaw ang Cristo, ang Anak ng buhay na Diyos. Mateo 16:15, 16.

Ang orihinal na pangalan ni Pedro ay nagsasaad ng mismong katotohanang iyon, sapagkat ang Simon Barjona ay nangangahulugang “yaong nakikinig sa mensahe ng kalapati,” na siyang mensahe ng Kaniyang bautismo. Ang Kaniyang bautismo ay umaayon sa 9/11, at si Judas ay kumakatawan sa yaong sa isang yugto ay nagpahayag na nauunawaan ang 9/11, ngunit naliligaw sa landas. Si Judas ay hindi sagisag ng Sanedrin, sapagkat ang Sanedrin ay kumakatawan sa Laodiceang Iglesia ng mga Adventista ng Ikapitong Araw. Naging saksi si Judas para sa Sanedrin, ngunit ang simbolismo ng rebelyon ng Sanedrin ay naiiba kaysa sa rebelyon ni Judas. Ang rebelyon ng Sanedrin ay inilalarawan sa sumusunod na panaginip.

Tinipon ko ang aking mga sinulat, at sinimulan namin ang aming paglalakbay. Sa daan ay nagdaos kami ng dalawang pagpupulong sa Orange at nagkaroon kami ng katibayan na ang iglesia ay nakinabang at napalakas ang loob. Kami man ay pinanariwa ng Espiritu ng Panginoon. Noong gabing iyon, napanaginipan kong ako’y nasa Battle Creek, nakatanaw mula sa salaming nasa gilid ng pinto, at nakakita ako ng isang pangkat na nagmamartsa papunta sa bahay, dalawa-dalawa. Matitigas ang anyo nila at matatag ang pasya. Kilala ko silang mabuti at lumingon ako upang buksan ang pinto ng salas upang tanggapin sila, ngunit naisip kong muling tumingin. Nabago ang tanawin. Ang pangkat ngayon ay nag-anyong isang prusisyong Katoliko. Isa’y may hawak na krus sa kaniyang kamay, ang isa nama’y isang tambo. At paglapit nila, ang may tangan ng tambo ay umikot sa paligid ng bahay, na sinasambit nang tatlong ulit: “Ang bahay na ito ay ipinaailalim sa pagbabawal. Ang mga ari-arian ay dapat kumpiskahin. Sila’y nagsalita laban sa aming banal na orden.” Sinakmal ako ng sindak, at tumakbo ako sa loob ng bahay, lumabas sa hilagang pinto, at nasumpungan ko ang aking sarili sa gitna ng isang pangkat, na ang ilan ay kilala ko, ngunit hindi ako naglakas-loob na magsalita ng kahit isang salita sa kanila sa takot na ako’y ipagkanulo. Tinangka kong humanap ng isang liblib na pook kung saan ako makaiiyak at makapanalangin nang hindi sumasalubong ang mga sabik at mausisang mga mata saanman ako bumaling. Paulit-ulit kong sinambit: “Kung maiintindihan ko lamang ito! Kung sasabihin lamang nila sa akin kung ano ang aking nasabi o kung ano ang aking nagawa!”

"Labis akong tumangis at nanalangin nang makita kong sinamsam ang aming mga ari-arian. Sinikap kong mabasa sa mga tingin ng mga nasa paligid ko ang pakikiramay o awa para sa akin, at pinagmasdan ko ang mga mukha ng ilan na inakala kong kakausapin at aaliwin ako kung hindi lamang sila nangangambang mapansin ng iba. Minsan akong nagtangkang makatakas mula sa karamihan, ngunit nang makita kong ako’y binabantayan, ikinubli ko ang aking balak. Nagsimula akong umiyak nang malakas, at nagsabi: ‘Kung sasabihin lamang nila sa akin kung ano ang nagawa ko o kung ano ang nasabi ko!’ Ang aking asawa, na natutulog sa isang higaan sa parehong silid, ay narinig niya akong umiiyak nang malakas at ginising niya ako. Basa ng luha ang aking unan, at isang malungkot na kabigatan ng espiritu ang nasa akin." Testimonies, tomo 1, 577, 578.

Ang paglalapat ng simulain na ang mga propeta ay higit na nagsasalita tungkol sa mga huling araw kaysa sa panahong kanilang kinabuhayan, ay nagbabangon ng isang lubhang taimtim na katanungan para sa mga pinuno ng Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw. "Tinipon" ni Kapatid na White ang kaniyang "mga sulatin" at sinimulan ang paglalakbay pabalik sa Battle Creek. Noo'y ang Battle Creek ang puso ng gawain, gaya ng Tacoma Park sa kasalukuyan, o ng Jerusalem noong mga araw ni Cristo. Tinipon niya ang kaniyang mga sulatin para sa paglalakbay, matapos niyang ilahad ang isang pakikibakang matagal na niyang kinakaharap hinggil sa kaniyang mga sulatin. Ang konteksto ng kaniyang panaginip ay tungkol sa kaniyang mga sulatin. Naganap ang pakikibaka sa bayan ng Wright.

Samantalang nasa Wright, naipadala na namin ang aking manuskrito para sa Blg. 11 sa tanggapan ng paglalathala, at halos bawat sandaling wala ako sa pagpupulong ay ginugugol ko sa pagsulat ng materyal para sa Blg. 12. Ang aking lakas, pisikal man o pangkaisipan, ay lubhang nagamit nang sukdulana habang naglilingkod sa iglesia sa Wright. Nadarama kong marapat akong magpahinga, ngunit wala akong nakikitang pagkakataon upang makasumpong ng ginhawa. Ako'y nagsasalita sa mga tao nang ilang ulit sa bawat linggo, at sumusulat ng maraming pahina ng mga personal na patotoo. Nasa akin ang pasanin para sa mga kaluluwa, at napakalaki ng mga pananagutang aking nadarama kaya't ilang oras lamang ang aking naitutulog tuwing gabi.

Samantalang gayon ako nagpapagal sa pagsasalita at pagsusulat, tumanggap ako ng mga liham na nakapanghihina ng loob ang nilalaman mula sa Battle Creek. Habang binabasa ko ang mga ito ay nakadama ako ng di-maipahayag na panlulumo ng kalooban, na umabot sa paghihirap ng isipan, na waring sa maikling panahon ay nagparalisa sa aking lakas-buhay. Sa loob ng tatlong gabi, halos hindi ako nakatulog. Ang aking mga pag-iisip ay nabagabag at nagulumihan. Pinilit kong ikubli ang aking mga damdamin sa aking asawa at sa pamilyang nakikiramay na aming kapiling. Walang nakaalam ng aking pagpapagal o pasan ng isipan habang nakikibahagi ako sa pamilya sa pang-umaga at panggabing debosyon, at pinagsikapan kong ilagak ang aking pasan sa dakilang Tagapasan ng mga pasanin. Ngunit ang aking mga pagsusumamo ay nagbuhat sa pusong pinipiga ng pighati, at ang aking mga panalangin ay putol-putol at hindi magkakaugnay dahil sa di-mapigil na dalamhati. Dumagsa ang dugo sa aking utak, na madalas nagiging sanhi upang ako'y mawalan ng panimbang at halos matumba. Madalas akong dinudugo sa ilong, lalo na matapos magsikap na sumulat. Napilitan akong isantabi ang aking pagsusulat, ngunit hindi ko maiwaksi ang pasan ng pagkabalisa at pananagutan na nasa akin, yamang nababatid kong may mga patotoo ako para sa iba na hindi ko maihaharap sa kanila.

Nakatanggap pa ako ng isa pang liham na nagpabatid sa akin na ipinalagay na pinakamabuti na ipagpaliban ang paglalathala ng Blg. 11 hanggang sa maisulat ko yaong ipinakita sa akin hinggil sa Instituto ng Kalusugan, sapagkat ang mga nangangasiwa sa gawaing iyon ay lubhang kinakapos sa mga pondo at kailangan ang impluwensiya ng aking patotoo upang mapakilos ang mga kapatid. Pagkatapos ay isinulat ko ang isang bahagi ng ipinakita sa akin hinggil sa Instituto, ngunit hindi ko mailahad ang buong paksa dahil sa pagtaas ng presyon ng dugo sa aking utak. Kung inakala ko na mababalam nang gayon katagal ang Blg. 12, hindi ko sana sa anumang pagkakataon ipinadala ang bahaging iyon ng paksang nakapaloob sa Blg. 11. Inakala ko na, matapos makapagpahinga nang ilang araw, muli kong maipagpapatuloy ang

aking pagsusulat. Ngunit, sa aking labis na dalamhati, natuklasan kong ang kalagayan ng aking utak ay naging dahilan upang maging imposibleng makasulat ako. Tinalikdan ko ang balak na sumulat ng mga patotoo, maging pangkalahatan o pansarili, at ako’y nasa walang patid na dalamhati sapagkat hindi ko yaon maisulat.

Sa ganitong kalagayan ng mga bagay-bagay, napagpasyahan na kami’y bumalik sa Battle Creek at doon manatili habang ang mga kalsada ay maputik at sira-sira, at na doon ko tatapusin ang Blg. 12. Labis na nasasabik ang aking asawa na makita ang kaniyang mga kapatid sa Battle Creek at makausap sila at makigalak kasama nila sa gawaing ginagawa ng Diyos para sa kaniya. Tinipon ko ang aking mga sulatin, at kami’y nagsimula sa aming paglalakbay. ... Testimonies, tomo 1, 576, 577.

Sa mga huling araw, ang pamunuan ng Simbahang Adventista ng Ikapitong Araw, na kinakatawan bilang Battle Creek at yaong mga “kilalang-kilala niya,” ay naging isang Katolikong prusisyon. Ang pamunuan ng Simbahang Adventista ng Ikapitong Araw ay naging isang Katolikong prusisyon. Sa panaginip sila ay dumating na “dalawa-dalawa,” ang isa’y may hawak na tambo, ang isa nama’y may hawak na krus. Gumuhit sila ng isang bilog sa paligid ng bahay at tatlong ulit nilang ipinahayag, “Ipinagbabawal ang bahay na ito. Dapat kumpiskahin ang mga ari-arian. Sila’y nagsalita laban sa aming banal na orden.” Ano ang mga “ari-arian” sa “bahay” na “kinumpiska” ng mga Katolikong pinuno ng Battle Creek? Aling “banal na orden” ng Simbahang Katolika ang “sinalungat”?

Mas tuwiran, maaaring itanong: “Aling orden ng Simbahang Katolika ang nanguna sa Inkwisisyon?” Nagsimula ang Inkwisisyon sa Orden ng mga Dominiko, bago pa man lumitaw sa kasaysayan ang mga Heswita; ngunit nang masangkot na sila, sila ang naging orden na pangunahing nagtaguyod ng kalupitan at pagdanak ng dugo.

Sa buong Kristiyanidad, pinagbabantaan ang Protestantismo ng mababagsik na kaaway. Matapos ang mga unang tagumpay ng Repormasyon, tinipon at pinakilos ni Roma ang mga bagong puwersa, umaasang maisakatuparan ang pagwasak nito. Sa panahong ito itinatag ang orden ng mga Heswita, ang pinakamalupit, pinakawalang-budhi, at pinakamakapangyarihan sa lahat ng mga tagapagtanggol ng kapapahan. Hiwalay sa mga ugnayang panlupa at mga kapakanang pantao, patay sa mga hiling ng likas na pag-ibig, at lubusang pinatahimik ang pangangatwiran at budhi, wala silang kinikilalang alituntunin o buklo kundi yaong sa kanilang orden, at wala silang tungkuling kinikilala kundi ang palawakin ang kapangyarihan nito. Ang ebanghelyo ni Cristo ang nagbigay-kakayahan sa mga tagasunod nito na humarap sa panganib at magtiis ng pagdurusa, hindi natinag ng lamig, gutom, pagpapagal, at kahirapan, upang itaguyod ang watawat ng katotohanan sa harap ng pahirap na pihitan, ng piitan, at ng pagsusunog sa tulos. Upang salagin ang mga puwersang ito, pinuspos ng Heswitismo ang mga tagasunod nito ng isang panatismo na nagpagawa sa kanila na makatiis ng gayon ding mga panganib, at itambang laban sa kapangyarihan ng katotohanan ang lahat ng sandata ng panlilinlang. Walang krimeng lubhang napakalaki para sa kanila na gawin, walang panlilinlang na lubhang napakababa para isagawa, walang pagbabalatkayong lubhang napakahirap para akuin. Bagaman nanumpa sila sa walang-hanggang kahirapan at pagpapakumbaba, sinadya nilang tiyakin ang pag-angkin ng kayamanan at kapangyarihan, italaga ang sarili sa pagbagsak

ng Protestantismo, at sa muling pagtatatag ng kataas-taasang kapangyarihan ng papa.

Kapag sila'y lumilitaw bilang mga kasapi ng kanilang orden, nagsuot sila ng bihis ng kabanalan, dinadalaw ang mga bilangguan at mga ospital, naglilingkod sa maysakit at sa mga dukha, nag-aangking tinalikuran na ang sanlibutan, at taglay ang banal na pangalan ni Jesus, na lumibot na gumagawa ng mabuti. Ngunit sa ilalim ng ganitong panlabas na anyong walang kapintasan ay madalas na naitatago ang pinakakasuklam-suklam at nakamamatay na mga layunin. Isang saligang prinsipyo ng orden na ang wakas ay nagpapawalang-sala sa mga paraan. Ayon sa kodigong ito, ang pagsisinungaling, pagnanakaw, panunumpang sinungaling, at pagpaslang ay hindi lamang napapatawad kundi kapuri-puri, kapag pinaglilingkod sa mga kapakanan ng simbahan. Sa ilalim ng iba't ibang pagkukunwari ay iginapang ng mga Heswita ang kanilang daan patungo sa mga katungkulan ng estado, umaakyat upang maging mga tagapayo ng mga hari, at humuhubog sa mga patakaran ng mga bansa. Naging mga utusan sila upang magsilbing mga tiktik sa kanilang mga panginoon. Nagtatag sila ng mga kolehiyo para sa mga anak ng mga prinsipe at mga maharlika, at mga paaralan para sa mga karaniwang tao; at ang mga anak ng mga magulang na Protestante ay naakit na sumunod sa mga ritong papista. Ang lahat ng panglabas na karangyaan at pagpapakitang-anyo ng pagsambang Romano ay ginamit upang lituhin ang isip at silawin at bihagin ang guniguni, at sa gayo'y ang kalayaang pinagpaguran at pinagduguan ng mga ama ay ipinagkanulo ng mga anak. Mabilis na kumalat ang mga Heswita sa buong Europa, at saanman sila pumaroon, sumunod ang muling pagsigla ng papismo.

Upang bigyan sila ng higit na kapangyarihan, isang bula ang ipinalabas na muling nagtatatag sa Inkwisisyon. Sa kabila ng pangkalahatang pagkamuhi na tinamo nito, maging sa mga bansang Katoliko, ang kakila-kilabot na hukumang ito ay muling itinatag ng mga pinunong papista, at ang mga kalupitang lubhang kakila-kilabot na di-maihahayag sa liwanag ng araw ay inulit sa mga lihim nitong piitan. Sa maraming bansa, libu-libo, sampu-sampung libo, yaong mismong bulaklak ng bansa—ang pinakadalisay at pinakamarangal, ang pinakamarurunong at mataas ang pinag-aralan, mga maka-Diyos at masigasig na pastor, mga masisipag at makabayang mamamayan, mga maningning na iskolar, mga mahuhusay na alagad ng sining, mga bihasang manggagawang-kamay—ay pinaslang o napilitang tumakas sa ibang mga lupain.

"Ganoon ang mga paraang ginamit ng Roma upang pawiin ang liwanag ng Repormasyon, upang bawiin sa mga tao ang Bibliya, at upang ibalik ang kamangmangan at pamahiin ng Madilim na Panahon. Ngunit sa ilalim ng pagpapala ng Diyos at ng pagpapagal ng mga marangal na lalaking yaon na Kaniyang itinindig upang humalili kay Luther, ang Protestantismo ay hindi naigupo. Hindi nito ipagkakautang ang lakas nito sa pabor o sa mga sandata ng mga prinsipe. Ang mga pinakamaliit na bansa—ang mga pinaka-aba at pinakawalang-kapangyarihang mga bansa—ang siyang naging mga tanggulan nito. Siya'y ang munting Geneva sa gitna ng makapangyarihang mga kaaway na nagbabalak ng kaniyang pagkawasak; siya'y ang Olanda sa kaniyang mga buhanginan sa may hilagang dagat, nakikipagbuno laban sa paniniil ng Espanya, na noon ay ang pinakadakila at pinakamayaman sa mga kaharian; siya'y ang mapanglaw, tigang na Suwesya, na nagkamit ng mga tagumpay para sa Repormasyon." *The Great Controversy*, 234, 235.

Ang Simbahang Katolika ay gumawa ng lahat ng kanilang makakaya upang itago ang Bibliya sa mga tao, sa pamamagitan ng pag-angkin na ang kanilang mga paganong tradisyon at kaugalian ay higit sa Salita ng Diyos. Ang mga pinuno ng Laodiseyang Adventismo ay hindi dadalhin sa hukuman ang mga sumasalungat dahil sa mga sulatin ni Ellen White, ngunit gagawin ito ng mga Katolikong nag-aangking mga pinuno ng Battle Creek. Ang mismong diwa ng halimaw ng Katolisismo ay ang paggamit ng kapangyarihang sekular upang isakatuparan ang mga layuning pangrelihiyon. Nang hangarin ng Adventismo ang ligal na kapangyarihang sekular upang pamahalaan ang mga institusyon nito, makikita ang mga bunga ng kanilang "banal na orden".

Sa konteksto ng mga seremonya ng auto-da-fé (gawa ng pananampalataya) ng Inkwisisyong Espanyol, ang tambo at ang krus ay lumilitaw bilang mga simbolikong elementong kaugnay sa pagpapapako sa krus ni Kristo. Ang tambo ay tumutukoy sa pakunwaring setro na inilagay sa kamay ni Hesus sa panahon ng pagpuputong ng koronang tinik, na ginamit ng mga kawal na Romano upang siya'y hampasin, bilang sagisag ng pag-uyam, pagdurusang, at paghamak.

Ang krus ay kapansin-pansing itinatampok sa mga prusisyon ng auto-da-fé. Ang isang berdeng krus (madalas na tinatakpan ng itim na krepe) ay nagsilbing sagisag ng Inkwisisyon, na dinadala sa isang hiwalay na prusisyon ng paghahanda isang araw bago at itinatanghal sa mismong kaganapan. Ito'y sumasagisag sa kapangyarihan ng tribunal.

Ang proskripsiyon ng mga ari-arian ay tumutukoy sa pagsamsam (sekwestrasyon o proskripsiyon) ng mga ari-arian ng isang nahatulang tao, isang karaniwang parusa ng Inkwisisyon upang pondohan ang tribunal at parusahan ang heresyang. Ito ay hayagang ipinahayag sa mga sentensiya sa auto-da-fé, na nagbibigay-diin sa pampublikong pagpapahiya at paghadlang.

Ang mga sulatin ni Ellen G. White ay maliwanag at tiyak na hinahatulan ang pamunuan na magpapataw ng pagbabawal sa kaniyang mga sulatin sa pagtatangkang patahimikin ang awit ng ubasan na inaawit, ngunit ito ang huling kilos ng isang di-banal na kaayusan, bago nila hayagang ipamalalas ang tunay nilang pagkatao sa pagpapatupad ng batas ng Linggo. Ang isang "prusisyong Katoliko," ay kaayon ng dalawampu't limang matatandang lalaki na yumuyukod sa araw. Sa sumusunod na apat na talata, inilalahad ng unang talata ang "nag-aangking bayan ng Diyos," sa "huling mga araw." Maliwanag na itinuturo ng sipi na sa huling mga araw, ang mga ministro ng Seventh-day Adventist ay, sa "mga simbahan at sa malalaking pagtitipon sa bukás na himpapawid," "hihimukin ang mga tao hinggil sa pangangailangang ipangilin ang unang araw ng sanlinggo."

Ang Panginoon ay may usapin laban sa mga nagpapahayag na sila ay Kanyang bayan sa mga huling araw na ito. Sa usaping ito, ang mga nasa mga tungkuling may pananagutan ay tatakain ang landas na tuwirang salungat sa tinahak ni Nehemias. Hindi lamang nila babalewalain at hahamakin ang Sabbath, kundi sisikapin din nilang ipagkait ito sa iba sa pamamagitan ng paglilibing nito sa ilalim ng mga basurang kaugalian at tradisyon. Sa mga iglesia at sa malalaking pagtitipon sa bukas na pook, ihihimok ng mga ministro sa mga tao ang pangangailangang ipangilin ang unang araw ng sanlinggo. May mga kalamidad sa dagat at sa lupa; at ang mga kalamidad na ito ay parami nang parami, na ang bawat sakuna ay kasunod agad ng isa pa; at ang munting pangkat ng mga tagapangangailangang ipangilin ng Sabbath na tapat sa budhi ay

ituturo bilang yaong mga nagdadala ng poot ng Diyos sa sanlibutan dahil sa kanilang pagwawalang-bahala sa Araw ng Linggo.

Ito ay malinaw na tumutukoy sa mga Adventista ng Ikapitong Araw bilang ang “nagpapakilalang bayan ng Diyos” na magtataguyod ng pangigingilin ng Linggo, at na sila rin ang tutukoy sa “maliit na pangkat ng mabubudhing tagapangingilin ng Sabbath.” Sa susunod na talata, binibigyang-diin niya na ang pag-uusig ng mga nagdaang panahon ay mauulit. Nagtapos ang naunang talata sa kaniyang pagtukoy sa “nagpapakilalang bayan ng Diyos,” na itinambis niya sa mga tinatawag niyang mabubudhing tagapangingilin ng Sabbath. Pagkatapos ay inilalahad niya ang mga kasaysayan ng nakaraan, at nagbibigay-babala na ang mga kasaysayang iyon ay mauulit sa mga huling araw. Lubhang malinaw ang kaniyang sinasabi.

Isinusulong ni Satanas ang kabulaanang ito upang mabihag niya ang sanlibutan. Balak niyang pilitin ang mga tao na tanggapin ang mga kamalian. Aktibo siyang nakikibahagi sa pagpapalaganap ng lahat ng huwad na relihiyon, at hindi siya uulong sa anumang kanyang mga pagsisikap na ipairal ang mga maling doktrina. Sa ilalim ng balatkayo ng panrelihiyong sigasig, ang mga tao, na naimpluwensiyahan ng kanyang espiritu, ay kumatha ng pinakamalulupit na mga pagpapahirap laban sa kanilang kapuwa-tao, at ipinataw sa kanila ang pinakakila-kilabot na mga pagdurusa. Si Satanas at ang kanyang mga ahente ay taglay pa rin ang gayunding espiritu; at ang kasaysayan ng nakaraan ay mauulit sa ating kapanahunan.

May mga tao na ipinasya na nila sa kanilang isip at kalooban na isagawa ang kasamaan; sa madidilim na sulok ng kanilang mga puso pinagtibay na nila kung anong mga krimen ang kanilang gagawin. Ang mga taong ito ay biktima ng sariling panlilinlang. Itinakwil nila ang dakilang tuntunin ng katuwiran ng Diyos, at sa halip nito ay nagtayo sila ng sarili nilang pamantayan; at sa paghahambing ng kanilang sarili sa pamantayang ito, idinideklara nilang banal ang kanilang sarili. Pahihintulutan sila ng Panginoon na ilantad ang nasa kanilang mga puso, upang ipamalas sa gawa ang espiritu ng among namumuno sa kanila. Hahayaan Niya silang ipakita ang kanilang pagkapoot sa Kanyang kautusan sa kanilang pagtrato sa mga tapat sa mga kahilingan nito. Uudyukan sila ng gayunding espiritu ng panatikong sigasig na nag-udyok sa pulutong na nagpako kay Cristo sa krus; magbubuklod ang Simbahan at ang Estado sa gayunding tiwaling pagkakasundo.

Ang iglesia sa kasalukuyan ay sumunod sa yapak ng mga Hudyo noong una, na isinantabi ang mga utos ng Diyos alang-alang sa kanilang sariling mga tradisyon. Binago niya ang kautusan, sinira ang tipang walang hanggan, at ngayon, gaya noon, pagmamataas, kawalan ng pananampalataya, at kataksilan ang naging bunga. Ang kaniyang tunay na kalagayan ay inilalahad sa mga salitang ito mula sa awit ni Moises: ‘Sila’y nagpakasama; ang kanilang batik ay hindi batik ng kaniyang mga anak; sila’y isang salinlahing balakyot at baluktot. Ganyan ba ninyo ginagantihan ang Panginoon, O bayang mangmang at walang unawa? Hindi ba siya ang iyong Ama na bumili sa iyo? Hindi ba niya ikaw nilalang at pinatatag?’ Review and Herald, Marso 18, 1884.

May sunud-sunod na mga sipi sa Espiritu ng Propesiya na tumutukoy sa huling-panahong pag-uusig sa mga tapat ng Diyos, at ang "iglesya ng kasalukuyan" na kanyang tinutukoy ay hindi

ang Kristiyanidad sa pangkalahatan, kundi ang iglesya na paulit-ulit niyang kinikilalang tinatipuhan ng Iglesya ng mga Hudyo. Ang malinaw na mga siping iyon sa kanyang mga kasulatan ang naging udyok sa Iglesyang Seventh-day Adventist na tangkaing magtakda ng mga paghihigpit sa mga kasulatan ni Kapatid na White, gaya ng malinaw na itinutukoy ng kanyang panaginip. Ang kanilang mga hakbang ay laban sa kanyang mga kasulatan, na siyang hayagang mga pag-aari ng kanyang bahay na ipagbabawal ng mga pinuno ng Battle Creek na nagbago at naging isang banal na orden ng Katolisismo. Ang kanilang pag-atake sa kanyang mga kasulatan ay kinakatawan din ng pag-atake sa mga kasulatan ni Jeremias. Ang panaginip ni Ellen White ay ikalawang saksi na ang mga kasulatan ni Jeremias ay sinunog.

Sa ikatlong salinlahi ng Laodiceanong Adbentismo, ang kompromiso ang namayaning tema. Ang ikatlong salinlahi ay kinakatawan ng Iglesya ng Pergamo. Ang pagitan mula sa paglalathala ng aklat ni W. W. Prescott na pinamagatang *The Doctrine of Christ* noong 1919 hanggang sa paglalathala ng *Questions on Doctrine* noong 1956 ay nagmarka ng isang panahon ng transisyon, na kinakatawan ng isang publikasyong “alfa” at nagwakas sa isang publikasyong “omega.” Ang unang aklat ay kumakatawan sa pagtanggig ni W. W. Prescott sa Leon ng lipi ni Juda, kapalit ng apostatang Protestanteng pananaw ukol kay Cristo. Ang aklat ni Prescott, na akmang pinamagatang *The Doctrine of Christ*, ay inalisang ng laman ang mensaheng propetiko ng mga Milerita, at nag-iwan ng hungkag na pagpapakahulugan kay Hesus na sinasamba ng Katolisismo at ng apostatang Protestantismo. Ang huling aklat sa salinlahing iyon ay nagpapakahulugan sa isang pagpapabanal at pag-aaring-matuwid na sumisira sa kautusan ng Diyos, sa Kanyang katarungan at awa. Ang sinaunang Israel ay pinagkalooban ng pananagutan na maging mga tagapag-ingat ng kautusan ng Diyos, at ang Adbentismo naman ay upang maging mga tagapag-ingat hindi lamang ng kautusan ng Diyos kundi pati ng Kanyang Salitang propetiko. Noong 1919, isang aklat na tumanggi sa pagtatanggol sa Salitang propetiko ng Diyos ang nagmarka sa pasimula ng ikatlong salinlahi ng Laodiceanong Adbentismo, na nagtapos sa isang aklat na tumatanggi sa kautusan ng Diyos.

Kung pagbibigyan mo ang katigasan ng puso, at dahil sa kapalaluan at sariling-katuwiran ay hindi mo ikinukumpisal ang iyong mga pagkakamali, iiwan kang nasasailalim sa mga tukso ni Satanas. Kung, sa oras na ihayag ng Panginoon ang iyong mga pagkakamali, ay hindi ka magsisi o magkumpisal, ang kaniyang providensiya ay muli at muling ipaparaan ka sa gayon ding landasin. Iiwan kang makagagawa ng mga pagkakamaling magkakahawig ang uri, magpapatuloy kang magkukulang sa karunungan, at tatawagin mong katuwiran ang kasalanan, at kasalanan ang katuwiran. Ang napakaraming panlilinlang na mangibabaw sa mga huling araw na ito ay lilingkis sa iyo, at magpapalit ka ng pinuno, nang hindi mo namamalayang nagawa mo ito. *Review and Herald*, Disyembre 16, 1890.

Ang Pergamos, ang ikatlong iglesia, ay humantong sa Thyatira, ang iglesiang papal, na siyang ikaapat na salinlahi, noong yumukod ang dalawampu't limang lalaki sa sagisag ng awtoridad ng Thyatira.

"Ang patakarang pinagtibay ng mga unang kolonista, na nagpapahintulot lamang sa mga kasapi ng iglesia na bumoto o humawak ng katungkulan sa pamahalaang sibil, ay humantong

sa lubhang nakapipinsalang mga bunga. Ang hakbanging ito ay tinanggap bilang isang paraan ng pagpapanatili ng kalinisan ng estado, ngunit nauwi ito sa pagkabulok ng iglesia. Yamang ang pagpapahayag ng pananampalataya ang naging kundisyon ng karapatang bumoto at paghawak ng katungkulan, marami ang, udyok lamang ng mga motibong makamundong kapakanan, ay sumapi sa iglesia nang walang pagbabagong-loob. Kaya't ang bumubuo sa mga iglesia, sa malaking sukat, ay mga taong di-nagbabagong-loob; at maging sa ministryo ay may mga hindi lamang nagtataglay ng mga kamalian sa doktrina, kundi mangmang din sa nagpapapanibagong kapangyarihan ng Espiritu Santo. Sa gayon ay muling naipamalas ang masasamang bunga, na madalas nang nasaksihan sa kasaysayan ng iglesia mula pa sa mga araw ni Constantine hanggang sa kasalukuyan, ng pagtatangkang itaguyod ang iglesia sa tulong ng estado, ng pag-apela sa kapangyarihang sekular sa pagsuporta sa ebanghelyo Niya na nagsabi: 'Ang Aking kaharian ay hindi sa sanlibutang ito.' Juan 18:36. Ang pagsasanib ng iglesia at ng estado, gaano man kaliit ang antas nito, bagaman waring inilalapat nito ang sanlibutan sa iglesia, sa katunayan ay mas inilalapat lamang nito ang iglesia sa sanlibutan." *The Great Controversy*, 297.

Ang "pagsasanib ng iglesia at estado, gaano man kaliit ang antas nito, bagama't maaaring magmukhang inilalapat nito ang sanlibutan sa iglesia, sa katotohanan ay inilalapat lamang nito ang iglesia sa sanlibutan." Noong ika-18 ng Mayo, 1977, si Bert B. Beach (isang direktor sa Dibisyon ng Hilagang Europa-Kanlurang Aprika ng iglesia at sangkot sa ugnayang intersimbahan) ay nagkaloob ng medalyong may patong na ginto sa Antikristo, si Papa Pablo VI, sa panahon ng isang pangkatang audyensiya sa Roma. Bahagi ito ng isang pagpupulong ng Conference of Secretaries of World Confessional Families. Ang pangyayaring ito ay iniulat sa *Adventist Review* (Agosto 11, 1977) at tinukoy ng *Religious News Service* bilang unang pagkakataon na ang isang opisyal na kinatawan ng SDA ay nakipagkita sa isang Santo Papa.

Ang Panginoon ay nagpahayag ng sumpa sa mga nagbabawas o nagdaragdag sa Banal na Kasulatan. Ang dakilang AKO NGA ang nagpasya kung ano ang bubuo sa alintuntunin ng pananampalataya at doktrina, at itinakda Niya na ang Bibliya ay maging aklat ng bawat sambahayan. Ang simbahang mahigpit na naninindigan sa salita ng Diyos ay hindi maipagkakasundo sa Roma at lubos na hiwalay dito. Ang mga Protestante ay minsan nang ganito kalayo mula sa dakilang simbahang ito ng pagtalikod, ngunit sila'y lalo nang lumapit sa kaniya, at patuloy pang nasa landas ng pakikipagkasundo sa Simbahan ng Roma. Hindi nagbabago ang Roma. Ni katiting man lamang ay hindi nabago ang kaniyang mga simulain. Hindi niya nabawasan ang agwat sa pagitan niya at ng mga Protestante; sila ang gumawa ng lahat ng paglapit. Ngunit ano ang ipinahihiwatig nito hinggil sa Protestantismo sa panahong ito? Ang pagtanggì sa katotohanan ng Bibliya ang siyang naglalapat sa mga tao sa kawalan ng pananampalataya. Ang simbahang tumatalikod ang siyang nagpapaliit ng agwat sa pagitan niya at ng Papado.

Ang mga kaluluwang tulad nina Luther, Cranmer, Ridley, Hooper, at ang libu-libong mararangal na lalaki na naging mga martir alang-alang sa katotohanan, ang siyang tunay na mga Protestante. Nakatindig sila bilang tapat na mga bantay ng katotohanan, na ipinahahayag na ang Protestantismo ay hindi kayang makipag-isa sa Romanismo, kundi kailangang mahiwalay sa mga simulain ng Papado gaya ng pagkakalayo ng silangan sa kanluran. Ang

gayong mga tagapagtaguyod ng katotohanan ay hindi maaaring magkaayon sa ‘tao ng kasalanan,’ gaya ring hindi maaaring magkaayon si Cristo at ang Kaniyang mga apostol. Sa mga naunang panahon, nadama ng mga matuwid na imposibleng makisanib sa Roma; at bagaman ang kanilang pagtutol sa sistemang ito ng kamalian ay pinanatili nila sa kabila ng panganib sa ari-arian at buhay, gayon ma’y nagkaroon sila ng lakas ng loob na ipanatili ang kanilang pagkakahiwalay, at marangal na buong tapang na ipinaglaban ang katotohanan. Mas mahalaga sa kanila ang katotohanang mula sa Bibliya kaysa sa kayamanan, karangalan, o maging ang buhay mismo. Hindi nila matiis na makita ang katotohanan na inilibing sa ilalim ng buntong ng pamahiin at mapanlinlang na sofisteriya. Kinuha nila ang salita ng Diyos sa kanilang mga kamay, at itinaas ang watawat ng katotohanan sa harap ng sambayanan, na matapang na ipinahayag ang ipinahayag sa kanila ng Diyos sa pamamagitan ng masigasig na pagsasaliksik sa Bibliya. Namatay sila sa pinakamalulupit na kamatayan dahil sa kanilang katapatan sa Diyos, ngunit sa pamamagitan ng kanilang dugo ay naipagkamit nila sa atin ang mga kalayaan at mga pribilehiyo na marami sa mga nag-aangking Protestante ay madaling isinusuko sa kapangyarihan ng kasamaan. Ngunit isusuko ba natin ang mga pribilehiyong ito na binayaran ng mahal na halaga? Lalapastanganin ba natin ang Diyos ng langit, at, matapos niya tayong palayain mula sa pamatok ng Roma, muli ba nating ilalagay ang ating mga sarili sa pagkaalipin sa kapangyarihang ito na anti-Kristiyano? Patutunayan ba natin ang ating pagkabulok sa pamamagitan ng pagpirma upang isuko ang ating kalayaang panrelihiyon, ang ating karapatang sumamba sa Diyos ayon sa dikta ng sarili nating budhi?

Ang tinig ni Luther, na umalingawngaw sa mga bundok at mga lambak, na yumanig sa Europa na gaya ng lindol, ay nagbangon ng isang hukbo ng mararangal na mga apostol ni Jesus, at ang katotohanang kanilang ipinagtanggol ay hindi napatahimik ng mga panggatong, ng mga pagpapahirap, ng mga piitan, ni ng kamatayan; at hanggang ngayon, ang mga tinig ng marangal na hukbo ng mga martir ay nagsasabi sa atin na ang kapangyarihang Romano ang hinulang pagtalikod ng mga huling araw, ang hiwaga ng kasamaan na nakita ni Pablo na nagsisimula nang kumilos maging sa kaniyang kapanahunan. Ang Romano Katolisismo ay mabilis na lumalaganap. Lumalago ang Papisimo, at yaong mga inilihis ang kanilang pakinig mula sa pakikinig sa katotohanan ay nakikinig sa kaniyang mapanlinlang na mga alamat. Dumarami ang mga kapilyang papal, mga kolehiyong papal, mga kumbento ng mga madre, at mga monasteryo, at tila natutulog ang daigdig ng mga Protestante. Nawawala sa mga Protestante ang tandang pagkakaiba na nagbukod sa kanila sa sanlibutan, at pinaliliit nila ang agwat sa pagitan nila at ng kapangyarihang Romano. Inilihis nila ang kanilang pakinig mula sa pakikinig sa katotohanan; ayaw nilang tanggapin ang liwanag na ibinuhos ng Diyos sa kanilang landas, kaya sila’y napapasadlak sa kadiliman. Kanilang hinahamak ang kaisipan na magkakaroon ng muling pagbangon ng nagdaang malupit na pag-uusig sa panig ng mga Romanista at ng mga nakikisama sa kanila. Hindi nila kinikilala ang katotohanang lubos na hinuhulaan ng salita ng Diyos ang gayong muling pagbangon, at ayaw nilang aminin na ang bayan ng Diyos sa mga huling araw ay magdurusa ng pag-uusig, bagaman sinasabi ng Biblia, “At nagalit ang dragon sa babae, at humayo upang makipagdigma laban sa nalabi ng kaniyang binhi, na tumutupad sa mga utos ng Diyos, at may patotoo ni Jesucristo.”

Ang Papisimo ay ang relihiyon ng likas na pagkatao, at iniibig ng karamihan ng sangkatauhan ang isang doktrinang nagpapahintulot sa kanila na gumawa ng kasalanan, at gayunma’y

pinalalaya sila sa mga kahihinatnan nito. Kailangang magkaroon ang mga tao ng anumang anyo ng relihiyon, at ang relihiyong ito, na likha ng tao at gayon ma'y nag-aangkin ng banal na awtoridad, ay angkop sa makalaman na pag-iisip. Ang mga taong nag-aakalang marurunong at matatalino ay sa kapalaluan ay tumatalikod sa pamantayan ng katuwiran, ang Sampung Kautusan, at inaakala nilang hindi naaayon sa kanilang dangal na siyasatin ang mga daan ng Diyos. Samakatuwid, sumusuong sila sa mga maling daan, sa mga ipinagbabawal na landas, nagiging umaasa sa sarili at mapagpalalo, ayon sa huwaran ng Papa, hindi ayon sa huwaran ni Jesucristo. Kailangan nila ang anyo ng relihiyong may pinakakaunting hinihingi hinggil sa espiritwalidad at pagtanggì sa sarili; at yamang ang hindi-pinabanal na karunungan pantao ay hindi magtutulak sa kanila upang kasuklaman ang Papismo, likas silang nahihila tungo sa mga kaayusan at mga doktrina nito. Ayaw nilang lumakad sa mga daan ng Panginoon. Lubha silang napaliwanagan upang hanapin ang Diyos na may panalangin at pagpapakumbaba, na may maunawaing kaalaman sa kaniyang salita. Yamang hindi nila pinapahalagahang makilala ang mga daan ng Panginoon, bukás ang kanilang isipan sa mga paglililang, lubos na handang tumanggap at maniwala sa isang kasinungalingan. Handa silang hayaang ang mga kabulaanang pinakawalang-katuwiran at pinakanagkakasalungat ay ipinapalitaw sa kanila bilang katotohanan.

Ang obra-maestra ng pandaraya ni Satanas ay ang papismo; at bagaman napatunayang ang isang panahon ng matinding karimlang intelektuwal ay pabor sa Romanismo, mapatunayang ang isang panahon ng matinding liwanag na intelektuwal ay pabor din sa kapangyarihan nito; sapagkat ang isipan ng mga tao ay nakatuon sa kanilang sariling kataasan, at ayaw nilang panatilihin ang Diyos sa kanilang pagkilala. Inaangkin ng Roma ang kawalang-kamalian, at ang mga Protestante ay sumusunod sa gayunding landas. Hindi nila ninanais na saliksikin ang katotohanan at magpatuloy mula sa liwanag tungo sa higit na liwanag. Pinapaderan nila ang kanilang sarili ng pagkiling, at waring handa silang magpalinlang at manlinlang sa iba.

Ngunit bagaman nakapanghihina ng loob ang saloobin ng mga simbahan, gayunman ay walang dapat ikapanghina ng loob; sapagkat ang Diyos ay may isang bayan na magpapanatili ng kanilang katapatan sa Kanyang katotohanan, na gagawing ang Bibliya, at ang Bibliya lamang, ang kanilang pamantayan ng pananampalataya at doktrina, na magtataas ng pamantayan, at itataas ang bandilang may nakatitik na "Ang mga utos ng Diyos at ang pananampalataya ni Jesus." Pahahalagahan nila ang dalisay na Ebanghelyo, at gagawing ang Bibliya ang saligan ng kanilang pananampalataya at doktrina.

Sapagkat sa panahong gaya nito, na kung kailan isinasantabi ng mga tao ang kautusan ng Panginoon ng mga hukbo, ang panalangin ni David ay naaangkop—"Panahon na, Panginoon, upang ikaw ay kumilos; sapagkat pinawalang-bisa nila ang iyong kautusan." Dumarating tayo sa panahong ibubunton sa kautusan ng Diyos ang halos pangkalahatang paghamak, at ang bayan ng Diyos na tumutupad sa Kanyang mga utos ay daraan sa mahigpit na pagsubok; ngunit mawawala ba ang kanilang paggalang sa kautusan ni Jehova dahil hindi nakikita at kinikilala ng iba ang nakabibigkis na bisa nito? Nawa, tulad ni David, igalang at parangalan ng bayan ng Diyos na tumutupad sa Kanyang mga utos ang kautusan ng Diyos, sa antas na kasukat ng pagwawalang-bahala at paghamak na ibinubunton dito ng mga tao. Signs of the Times, Pebrero 19, 1894.

Dalawang taon bago binigyan ang antikristo ng isang gintong medalya ng isang pinuno ng Laodicean na Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw, noong 1975, isinampa ang isang kaso laban sa Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw; EEOC v. Pacific Press Publishing Association (Kaso Blg. C-74-2025 CBR sa U.S. District Court for the Northern District of California), kung saan kinasuhan ng Equal Employment Opportunity Commission ang bahay-limbagan ng iglesia sa ngalan ng dalawang babaeng empleyado—si Merikay Silver (isang dating patnugot na nakaalis na nang isampa ang kaso) at si Lorna Tobler—na inaakusahan ng diskriminasyong batay sa kasarian sa usapin ng sahod at mga benepisyo. Ipinagtanggol ng iglesia ang mga gawi nito, sa bahagi, sa pamamagitan ng pagbanggit sa mga panrelihiyong eksepsiyon at sa pagtalakay sa istruktura ng pamamahala nito.

Sa isang sinumpaang pahayag na may petsang Pebrero 6, 1976 (bahagi ng isang memorandum pangdepensa na isinumite sa hukuman), tinalakay ni Neal C. Wilson (noo’y pangulo ng North American Division ng Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw, at pagkaraan ay pangulo ng General Conference mula 1979–1990) ang makasaysayang mga pananaw ng Iglesia hinggil sa Katolisismong Romano. Ginawa ang pahayag sa konteksto ng pagtutol sa mga paglalarawan sa Iglesia na para bang mayroon itong isang “hierarchy” na kahalintulad ng sistemang papal. Ang buong kaugnay na sipi ay: “Bagaman totoo na nagkaroon ng isang yugto sa buhay ng Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw na ang denominasyon ay tumindig sa isang tahasang anti-Katolisismong Romano na pananaw, at ang salitang ‘hierarchy’ ay ginamit sa isang mapanlait na diwa upang tukuyin ang papal na anyo ng eklesiastikong pamamahala, ang gayong saloobin sa panig ng Iglesia ay walang iba kundi isang pagpapakita ng malaganap na anti-papismo sa hanay ng mga konserbatibong denominasyong Protestante sa unang bahagi ng siglong ito at sa huling bahagi ng nakaraan, at na ngayo’y itinapon na sa basurahan ng kasaysayan pagdating sa Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw.”

Ito ay sumasalamin sa isang paglayo mula sa tradisyonal na propetikong pagpapakahulugan ng simbahan, na itinukoy ang kapapahan bilang “halimaw” o antikristo sa Pahayag. Ang mga kritiko, sa loob at labas ng simbahan, ay binigyang-kahulugan ito bilang pagpapahina o pagtalikod sa nasabing tindig na laban sa Katolisismo upang umayon sa makabagong ekumenismo o sa mga depensang legal. Si Wilson, noong 1985, ay tinukoy ang mga Pangulo ng iba’t ibang Dibisyon ng simbahan bilang mga “kardinal,” nang sinabi niya, “... walang ‘kardinal’ mula sa lahat ng mga bansa ng Malayong Silangan, samantalang malamang ay magkakaroon ng dalawang ‘kardinal’ mula sa Aprika.”

Ipinahayag ni Sister White na ang isang iglesyang tumalikod ang siyang nagpapaliit ng agwat sa pagitan nito at ng Papa! Ang kompromiso ng ikatlong salinlahi ay kinakatawan ng pagluha kay Tammuz sa Ezekiel 8, at ng kompromiso ng Pergamo. Ang unang salinlahi mula 1863 hanggang 1888 ay kumakatawan sa iglesya ng Efeso, isang iglesyang nawalan ng unang pag-ibig, at ang unang pag-ibig ng kilusang Millerita ay ang mensaheng propetiko, at ang unang kabanata ng mensaheng propetikong iyon ay ang “pitong panahon” na isinantabi noong 1863.

Mula 1888 hanggang 1919, ang ikalawang salinlahi, na kinakatawan ng Smyrna at ng mga lihim na silid ni Ezekiel, ay naging saksi sa pagkamatay ng Espiritu ng Propesiya, nang inihimlay si Kapatid

na White noong 1915. Kinakailangan pa ang higit pang detalye hinggil sa apat na salinlahi upang makumpleto ang patotoo, ngunit ang progresibong paghihimagsik ay dapat maunawaan upang lubos na mapahalagahan kung paanong ang isang bayang tumalikod sa pananampalataya ay maaaring "ipagbawal" ang mga sulatin ni Ellen White, o kung paanong maaari nilang itaguyod ang unang araw ng sanlinggo bilang katanggap-tanggap. Si Hudas ay nakikipagtulungan sa "mga lango ng Efraim" na "namumuno sa bayang ito" sa Jerusalem, at yaong mga namumuno sa Jerusalem at yumuyukod sa araw ay kinakatawan ng Sanedrin.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Sa gitna ng mga nag-aangking anak ng Diyos, kay liit ng pagtitiis na naipamalas, kay rami ng mapapait na salitang nasambit, kay dami ng pagkondenang ibinulalas laban sa mga hindi kabilang sa ating pananampalataya. Marami ang tumingin sa mga kabilang sa ibang mga iglesia bilang matitinding makasalanan, samantalang hindi gayon ang pagtingin sa kanila ng Panginoon. Ang mga tumitingin nang gayon sa mga kasapi ng ibang mga iglesia ay kailangang magpakumbaba sa ilalim ng makapangyarihang kamay ng Diyos. Yaong mga kanilang kinokondena ay maaaring kakaunti lamang ang liwanag na kanilang natanggap, kakaunti ang mga pagkakataon at mga pribilehiyo. Kung taglay sana nila ang liwanag na taglay ng marami sa mga kasapi ng ating mga iglesia, marahil ay mas malayo sana ang kanilang naabot, at mas mainam nilang naipakilala sa sanlibutan ang kanilang pananampalataya. Tungkol sa mga nagmamapuri sa kanilang liwanag at gayunma'y nabigong lumakad ayon dito, sinabi ni Cristo, 'Ngunit sinasabi ko sa inyo, lalong mabuti ang magiging kalagayan ng Tiro at Sidon sa araw ng paghuhukom kaysa sa inyo. At ikaw, Capernaum [Mga Ikapitong-araw na Adventista, na nagkaroon ng malaking liwanag], na itinaas hanggang sa langit [sa punto ng pribilehiyo], ibababa hanggang sa impiyerno; sapagkat kung ang mga makapangyarihang gawa na ginawa sa iyo ay ginawa sa Sodoma, ito'y nanatili sana hanggang sa araw na ito. Ngunit sinasabi ko sa inyo, na lalong mabuti ang magiging kalagayan ng lupain ng Sodoma sa araw ng paghuhukom kaysa sa iyo.' Nang panahong iyon ay sumagot si Jesus at nagsabi, 'Pinasasalamatan kita, O Ama, Panginoon ng langit at ng lupa, sapagkat inilihim mo ang mga bagay na ito sa marurunong at matatalino [ayon sa kanilang sariling pag-aakala], at ipinahayag mo ang mga ito sa mga sanggol.'

At ngayo'y sapagkat ginawa ninyo ang lahat ng mga gawang ito, sabi ng Panginoon, at ako'y nagsalita sa inyo, na bumabangon nang maaga at nagsasalita, nguni't hindi kayo nakinig; at tinawag ko kayo, nguni't hindi kayo sumagot; kaya't gagawin ko sa bahay na ito, na tinatawag sa aking pangalan, na inyong sinasaligan, at sa dakong ibinigay ko sa inyo at sa inyong mga magulang, gaya ng ginawa ko sa Shilo. At itataboy ko kayo mula sa aking harapan, gaya ng itinaboy ko ang lahat ng inyong mga kapatid, maging ang buong lahi ni Efraim.

Ang Panginoon ay nagtatag sa ating kalagitnaan ng mga institusyong may dakilang kahalagahan, at ang mga ito ay nararapat pangasiwaan, hindi gaya ng pinamamahalaan ang mga makamundong institusyon, kundi ayon sa kaayusan ng Diyos. Dapat silang pangasiwaan na may iisang tuon sa Kanyang kaluwalhatian, upang sa lahat ng kaparaanan ang mga kaluluwang napapahamak ay maligtas. Dumating na sa bayan ng Diyos ang mga patotoo ng Espiritu, at gayunma'y marami ang hindi nagbigay-pansin sa mga pagsaway, mga babala, at

mga payo.

'Dinggin ninyo ito ngayon, O bayang hangal at walang unawa; na may mga mata, at hindi nakakakita; na may mga tainga, at hindi nakaririnig: Hindi ba kayo natatakot sa akin? sabi ng Panginoon: hindi ba kayo manginginig sa aking harapan, na naglagay ng buhangin bilang hangganan ng dagat sa pamamagitan ng isang kautusang walang hanggan, upang hindi ito malampasan: at bagaman ang mga alon nito'y nag-aalimpuyo, gayunma'y hindi sila nananaig; bagaman umuugong sila, hindi pa rin nila ito malalampasan? Ngunit ang bayang ito ay may pusong masuwayin at mapaghimagsik; sila'y tumalikod at lumisan. Ni hindi nila sinasabi sa kanilang puso, Katakutan natin ngayon ang Panginoon nating Diyos, na nagbibigay ng ulan, ang una at ang huli, sa kaniyang kapanahunan: Kaniyang inilalaan sa atin ang mga takdang linggo ng pag-aani. Ang inyong mga kasamaan ang nagpalayo ng mga bagay na ito, at ang inyong mga kasalanan ang pumigil ng mabubuting bagay sa inyo. . . . Hindi nila nililitis ang usapin, ang usapin ng ulila, gayunma'y sila'y sumasagana; at ang karapatan ng nangangailangan ay hindi nila hinahatulan. Hindi ba ako dadalaw dahil sa mga bagay na ito? sabi ng Panginoon; hindi ba maghihiganti ang aking kaluluwa laban sa bansang tulad nito?'

Mapipilitan ba ang Panginoon na sabihin, 'Huwag kang manalangin para sa bayang ito, ni itaas ang daing o panalangin para sa kanila, ni mamagitan sa akin; sapagkat hindi kita didinggin?' 'Kaya't napigil ang mga pag-ulan, at walang huling ulan. . . . Hindi ka ba mula ngayon dadaing sa akin, Ama ko, ikaw ang patnubay ng aking kabataan?' Review and Herald, Agosto 1, 1893.